

Rudi
Miškot

OBČUTLJIVOST Preobčutljivost — rahla je tkanina.
Tènko svilnato predivo.
Ranljivo ko metulje krilo,
bela harfa iz jasmína.

Prst robat, spontan dotik,
ki se dotakne njenih strun,
v srcé ko šiljast kamen zaboli,
se v misel ko peščeni prah zaprede . . .

In je dovolj, da izgubiš svoj glas!
Da si azurne misli pogubiš.
Izgnan v globel,
odkoder iščeš si izhoda. —

Preobčutljivost — rahla je tkanina!

TKALCI V kamnito krajino so zašli
KRUTOSTI koščeni tkalci krutosti.
Tavači, s koraki svinčenimi.
Rožljači z golti trhlimi!

V polmráku, ob jezeru sajastih sanj,
 krváve so ognje prižgali!
 Zibaje se, v krogu posedli —
 na velik lobanji panj . . .

In se negibno zazrli
 z belimi brezni oči —
 v srebreno se brezjo noč.
 K zvézdam zateglo jecljaje,
 momljaje v sen ognježgoč . . .

Tkalci koščene krutosti —
 so z mrtvo nočjo se pobratili.

TÈMNI Stojim v kamniti rakvi.
 SEN Hladni in razsežni
 kot marmorna dvorana.

Vrh njenega stopnišča se povzpnem,
 do okna na kamnitem krovu.
 In zunaj ugledam vrsto dirjajočih konj,
 približajočih se kanjonu silne reke . . .

Med njimi vranca svojega spoznam.
 Rezget njegov,
 njegov topot,
 njegovo hrzetanje slišim! —

Pa v rakvi živ in sam,
 otrpel gledam oslepele blazne konje —
 padajoče raz pečin v globino . . .

PO V nekdanji podobi živiš.
 SMRTI A iz sedanjih oblik —
 ne moreš se več povrniti.

Tvoje dlaní zdaj ne zmoreš
 v prazno mi dlan položiti,
 da bi še mogel čutíti
 utripe ljubeče kryí . . .

Prehitro se dneva stražar pomračí.
 In ptič strahovezec —
 z večerno koščico vestí,
 v goščavo spominov se skrije.
 Buden si v grlo zabada
 koničaste igle nočí...

Da ga z utišanim glasom —
 krut lovec ne izsledi!

RESNICA Iz odprtosti spoznanj —
 izbrušena resnica veje
 še močnejše!

Čim več izgubljaš,
 oddaljujoč se od stvarí,
 ki si jih ljubil in bi jih
 še rad imel, tembolj resnična
 ti postaja njena govorica.
 Oznanjena brez ust
 in brez jezika...

Zlagoma izgubljaš tudi to,
 kar s pridom ti služilo je vsak dan.
 In rad bi bil selivka!

Ta se lahkò nad zémľjo vzpne.
 Brez krivde in škodljivosti
 pripótuje v Obljubljeno deželo...

A na oddaljenih livadah —
 prvi cvéti v nébes se ozró!
 K njej, ki srečna vrača se —
 v Krajino rojstva!

KOLEDAR V iztekajočem se, deževnem maju
 SRCA so magnolije odcvêle.
 Zdaj v tej dolini jablane dehtijo.

Bele krpice v tresljivem vetru
k smaragdom živih trav pristajajo . . .
Poslavljaajoče se od rodni^h vej —
voščeno néme, tiho obležavajo.

— Jablan v vrtu, štirivrha,
rasla si z menoj skozi življenje!
Ko v sončnem te obsevu gledam,
lepó cvetoča, moja spremljevalka,
po tebi prejmem prerojenje.
S predvečerno pesmijo zaziblješ
me v breztežne sanje?

Odkar razrasle so se tvoje véje
in so vrhovi višje ti pognali,
teže dosegljivi so plodovi.
Za njimi rôka se v jesen izteza,
ko nema slutnja se srcá dotakne.

O, ne poslôvi se prehitro,
pred to prihajajočo zimo,
ki ti seštevek lét na deblo piše . . .
Odpevaj z vrta mi kot dobra mati!

Ko pride čas,
mi v mirno dlan — poslednji sad polôži.